

o, jo, jo. Jistěže jsem se musel nejdříve seznámit s místní kulturou, ulicemi. Využívám služeb elektricky dobíjených koloběžek a plachtím po ulicích Cluj-Napoca. Tolik problémků, které mne zahlcují mysl, že mne nezbyvá, než si najít základnu na náměstí. Už sedím a občerstvuji se. Nebudu zatěžovat běžnou. Tak tedy první co musím, prosím, udělat je najít autobusové nádraží se spojem do města, odkud se budu moci vydat dál do Valea Ungurului. Nádraží jsem našel. Nebudu popisovat jak vypadá. Jet!! Sedím ve vlaku do města, schválně jestli si vzpomenu. Přestupuji v Rasboieni. Nádhera. Zajímavé, jak mne ten život tam přitahuje. Nemají peníze, tak jak na Západě a přesto jsou stejní, stejně spokojení. Sedím už ve vlaku do města, snad Reghin se jmenuje. Ani náznak jiné řeči, než rumunština. Krajina je normální. Ubytován v penzionu a již druhý den odjíždím do města Cozma. Vůbec se něco neděje. Jenom ta cestovatelská zkušenost mne bičuje, že jsem málo vyspalý, chodím od ulice k ulici a čekám třeba 3 hodiny, než někde otevřou, venku. Výbava byla u mne zásadní. Krém na obličej, sprej na nohy, náhradní ponožky, vitamíny, voda. Jestli 6 kg na zádech a musím pořád někde stepovat. Ta chůze je ovšem nádhera, když přeje počasí. Ve městech cestou do cíle vidím sochy a dokonce vlčici s Romulem a Remulusem. Jenom tam je opravdu chudoba, stavby v žádném případě nedokonalé jak na západě. Jsem kolem 4 hodiny ranní snad 15 km od Valea Ungurului. Sedám na benzince, občerstvení a sleduji, jak se probouzí město. Jedu už po tom, co jsem vzdal hledání autobusové zastávky do Cozmy taxikem. Po pár prohozených slov vystupuji v Cozmě. Co vidím se nedá popsat. První myšlenka, která mne napadá je, že zde žil děda se svými sourozenci a rodiči. Dlouhá táhlá silnička, podél domky s architekturou splývající s

krajinou. Mapa ukazuje směr do leva, kráčím tedy vedle silnice. Domky, staré stodoly, všude uvázaní a štěkající psi. Myslím pořád na předka. Světlo již v plném proudu osvětluje obzor a cesta vede kolem pole z levé strany a domku snad 100 metrů na pravé straně. Držím v ruce kameru, když najednou slyším štěkot psů. Zrak mne nezklamal. Od domku na pravo se blíží tak 7 štěkajících psů, nebo fenek. Zastavil se čas. Jenom pro život štěkajících běží dál, a jenom čekám, co udělá smečka zuřivých psů a fenek. Z dálky se blíží muž, jedno zvíře cuklo, aniž bych se hnul. Po klidném kroku tohoto muže se čas začíná opět rozbíhat, když tleskáním odhání smečku. Ještě se mne ptá, na místo, kam jdu a ukazuje po podání ruky směr. Loučím se. Už jsem po 300 metrech na bodě, kde musím zahrnout. To nutné pro ranní vyprázdnění jsem udělal. Odcházím do místa, které mne evokuje tím, že jak snílek si říkám. Tady to je. Tady žili rodiče dědy a děda s jeho sourozenci. Tady stavěli hradbu z klestí, aby je nenapadali po nocích vlci. Ještě vidím rezavý hrnec a odcházím kolem zdáli štěkající smečky na pole nad cestou, kudy jsem přišel. Pronásleduje mne snad pár členů, či členek smečky. Už jsem na cestě do Cozmy. Cítím, že opět cítím. Jablka v místním obchodu mne zasytila. Čekám, čekám a opět se nedostavil spoj. Už sedím v dodávce se starým pánem a povídám si s fotkou dědy o tomto kraji a emigrantech velmi těžce. Vystoupil jsem u úřadu, kde pomáhám starému pánovi s překladem u úředníka. Loučím se s tímto městem.